

Vẫn Là Như Thường Lệ

Sáng. Tôi thức dậy sớm / không biết để làm chi? Ngoài đường chưa người đi. Trên đường, xe chưa chạy...

Ờ mà sao tôi dậy chi mà sớm vậy trời? Hỏi như là hỏi chơi chớ bầu trời tối mịt...

Đèn đường sương phủ hết. Gió đường không thấy bay. Thương quá hàng hàng cây không có sóc nững nịu...

Tôi có đầu, không hiểu. Tôi có lòng để buồn! Buồn ngộ thiệt, cứ vương trong tôi từng ý tưởng...

Tôi biết núi không lớn...nhưng biết sông vẫn sâu! Tôi biết tôi ở đâu...nên buồn, là chắc thế?

Tự dưng có giọt lệ rớt xuống giữa bài thơ...

*

Sáng, thế là đủ chưa một đêm dài thêm thiếp? Ngày lại ngày tiêm tiếp...thời gian là Thiên Thu?

Bài thơ này tự đâu? Từ cái hồn Thiên Cổ? Từ Quê Hương tôi nhớ? Từ đồng bào tôi xa?

Ôi rừng núi chói lòa đâu những bình minh cũ? Người lính như chim cú vỗ cánh và bay bay...

Trần Vấn Lệ